

LEVEN NA DE DOOD

Kiemen van hoop

“Mijn kind heeft slechts vijf kwartier geleefd.
Ik heb dat altijd als heel onvolkomen ervaren,
maar is dat zo?
Ze heeft wel betekenis gehad.
Ook al wisten we dat ze zou overlijden,
We hebben toch vijf kwartier contact gehad”,
vertelt journalist Stevo Akkerman.
Hij kan het zeggen, twintig jaar later.
En hij voegt eraan toe:
“Ik ontmoet haar iedere dag.
Ze heeft haar intrek genomen in mijn hoofd.”
Of ze ook nog verderleeft?
Is er voor haar een voortbestaan?
Hij laat die vragen open.
“Als tijd en ruimte geen rol meer spelen,
dan kan je die vragen niet oplossen”, zegt hij.

Hoe gaan wij om met die vragen?
Staan wij er nog bij stil?
Er was een tijd dat hemel en hel vanzelfsprekend waren.
Nu is ons religieus besef anders:
wij staan meer stil bij het leven hier en nu
dan bij het leven na de dood.

Wij spreken soms over ‘sterretjes aan de hemel’.
Een mooi beeld, maar slechts een beeld
om eigenlijk iets anders uit te spreken:
onze hoop, onze hoop op een blijvende band,
ons verlangen naar een eeuwig geluk en vrede.

Beantwoordt iets aan die hoop en dat verlangen?
Niemand hier kan het zeggen;
Niemand kan het tegendeel bewijzen.
Dat er leven is gekomen, is al even onvatbaar,
als dat er blijvend leven is voor onze geest.

Ten aanzien van de dood, staan we met lege handen,
of bewaren we enkele kiemen van hoop?